

управління щодо енергозбереження залишається, на наш погляд, найбільш слабкою, але вирішальною ланкою у державній політиці України у паливно-енергетичному комплексі.

Враховуючи вище викладене, можемо черговий раз констатувати, що порушена проблема є актуальною та потребує подальших наукових дослідження з врахуванням реалій.

Дмитрієва Н.С., Ведерніков М.Д.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Створення ринкової економіки супроводжується стрімким розшаруванням суспільства за матеріальним, соціальним статусами. *Соціальний захист населення є однією з об'єктивних та необхідних умов організації демократичного суспільства, а також невід'ємною складовою успішного розвитку будь-якої країни. Саме тому є цікавим дослідження цієї теми.*

Соціальний захист - це комплекс організаційно-правових та економічних заходів, спрямованих на захист добробуту кожного члена суспільства в конкретних економічних умовах. Доцільним є розглянути на рисунку 1 основні складові системи соціального захисту в Україні.

Сучасний стан системи соціального захисту населення України можна охарактеризувати такими рисами:

а) підвищенням вартості та погіршенням якості послуг закладів охорони здоров'я, освіти та культури;

б) надзвичайно високим ступенем державного впливу, низьким рівнем участі в її функціонуванні інститутів громадянського суспільства й особливо самого населення;

в) великою кількістю та безсистемністю правових актів, що регулюють діяльність системи соціального захисту населення;

г) низьким рівнем пенсій (та зрівняльним підходом у пенсійному забезпеченні);

д) дефіцитом ресурсів у бюджетах всіх рівнів для фінансування заходів у сфері соціального захисту;

е) великою кількістю видів і форм соціальних допомог, а також категорій їх отримувачів, розгалуженою системою пільг, (переважанням безadresного порядку їх надання) [2, с. 41-47].

Що стосується виплат для пенсіонерів, то основним засобом їх соціального захисту є пенсійне забезпечення. Крім того, пенсіонерам надається ряд пільг, зокрема щодо безкоштовного проїзду у пасажирському транспорті.

Теперішня система державних пільг покликана частково компенсувати населенню низькі заробітки, несприятливі умови праці, а в ряді випадків служити додатковим стимулом залучення до різних видів діяльності. І все б нічого, якби не постійний брак коштів у держбюджеті та не збільшення кількості

пільговиків. Систему пільг в Україні регулюють понад 40 нормативно-правових актів, відповідно до яких держава має зобов'язання щодо надання 156 різноманітних видів соціальних пільг, гарантій та компенсацій багатьом категоріям населення [1. С.52-57].

Для покращення ситуації, що склалася у сфері соціального захисту населення України, потрібне впровадження відповідних заходів.

Для надання більшої ефективності формування та реалізації напрямків соціального захисту рекомендується розмежування функцій центральних та регіональних органів управління соціальним захистом.

Місцевим органам влади необхідно сконцентрувати увагу на практичній реалізації соціальних програм, впровадження нетрадиційних форм соціального обслуговування.

Найважливішою особливістю регіональної соціальної політики має з'явитися поєднання розвитку територій за рахунок власних коштів з державним регулюванням і субсидуванням соціального розвитку регіонів.

Джерелами централізованого регулювання мають стати податкові відрахування, фінансові ресурси державних програм регіонального розвитку, цільові субсидії на соціальний розвиток регіонів.

Заходи по покращенню соціального захисту населення, які пов'язані із соціальною політикою, можуть бути такі:

- не зменшувати видатків на фінансування допомоги сім'ям з дітьми, державних соціальних допомог малозабезпеченим сім'ям, субсидій готівкою на придбання твердого палива та скрапленого газу;

- переглядати контракти з керівниками підприємств державної комунальної власності, які допускають заборгованість із заробітної плати та в разі необхідності припинити їх дію;

- забезпечити виділення безкоштовних місць для продажу товарів широкого вжитку підприємств громадських організацій інвалідів при проведенні ярмарок в районах та містах області;

- з метою продовження практики безбар'єрного доступу осіб з обмеженими фізичними можливостями при здачі житлових будинків, закладів соціальної сфери, до комісій по прийому новозбудованих установ включати представників інвалідських організацій;

- зміцнити матеріально-технічну базу територіальних центрів по соціальному обслуговуванню одиноких непрацездатних громадян; при формуванні бюджетів не допускати зменшення видатків на їх утримання;

- постійно проводити моніторинг рівня заробітної плати на підприємствах, в установах, організаціях; вжити заходів по повній ліквідації заборгованості по заробітній платі працюючим інвалідам;

- створити необхідні умови для пільгового пенсійного забезпечення та соціального захисту працівників, зайнятих на роботах із шкідливими та небезпечними умовами праці;

Рисунок 1 - Структура системи соціального захисту в Україні

– проведення структурних реформ у сфері соціального захисту, що передбачатимуть звільнення від сплати податків для осіб, які отримують мінімальну пенсію або мінімальну заробітну плату;

– фінансування реабілітаційних закладів не лише з місцевих бюджетів, тому що дуже часто можливості цих бюджетів є недостатніми для утримання таких закладів на належному рівні.

Джерелами самостійного розвитку регіонів можуть служити місцеві податки, відрахування на соціальні потреби, добровільні пожертвування благодійних фондів і приватних осіб. Отже, система соціального захисту України залежить від вибраної державної стратегії, а також регулювання цієї стратегії на місцях, тобто кожний регіон повинен регулювати соціальну політику залежно від своїх особливостей, можливостей, потреб та нагальних проблем.

Література

1. Атаманюк Р.Ф. Стан соціального захисту населення в Україні / Р. Ф. Атаманюк, І. Г. Климчук, О. М. Козік // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. - 2009. - № 4, Т. 1. - С. 52 - 57.
2. Клівіденко Л. Соціальний захист населення та шляхи подолання бідності в Україні / Л. Клівіденко // Вісник Київського національного торговельно-економічного університету. - К. - 2004. - № 3 - С. 41 - 47.
3. Нижник В. М. Соціальний захист населення: нагальна потреба сьогодення / В. М. Нижник // Вісник Технологічного університету Поділля. Економічні науки. - Хмельницький. - 2003. - № 1, Ч. 2 - С. 37 - 40.

Задорожний Д.Б.

УПРАВЛІННЯ КАР'ЄРОЮ ПЕРСОНАЛУ В ДЕРЖАВНИХ УСТАНОВАХ УКРАЇНИ

Одним з головних завдань сталого розвитку України є формування ефектної системи державного управління, базовою складовою якої є кадровий потенціал. З метою забезпечення його реалізації слід створити належні умови успішного кар'єрного розвитку державних службовців, адже саме вони реалізують основні державні функції.

Загалом в організації системи державної служби існує багато проблем і недоліків, більшість з них пов'язані з набором, навчанням, мотивацією і службовим просуванням державних службовців.

Успішна кар'єра є одним із способів самовираження людини, реалізації її потенціалу. Кар'єра (від італ. *carriera* – біг, життєвий шлях, від лат. *carrus* – віз) у загальному розумінні означає успішне просування в галузі суспільної, службової, наукової та іншої діяльності. Поширене твердження, що кар'єра – це вид діяльності, наприклад кар'єра державного службовця. Більшість людей розуміють під кар'єрою саме службове просування, адже воно і є основною кар'єрного розвитку і від нього часто залежить успішність кар'єри в цілому.

У законі “Про державну службу” зазначається, що просування по службі державного службовця здійснюється шляхом зайняття більш високої посади на конкурсній основі, крім випадків, коли інше встановлено законами України та Кабінетом Міністрів України, або шляхом присвоєння державному службовцю більш високого рангу. Передбачається також, що просуватися по службі в органах державної влади мають державні службовці, які досягли найкращих результатів у роботі, виявляють ініціативу і постійно підвищують професійний рівень. Отже, можна виділити два основні напрями службового просування державних службовців:

- вертикальне – перехід на вищу категорію, здобуття нового рангу;
- горизонтальне – переміщення державного службовця в межах одного